

STATSMINISTERENS TALE VED DEN SVENSKA REGJERINGS MIDDAG
I ARVFURSTENS PALATS 19. SEPTEMBER 1978

Herr statsminister Fällidin, fru Solveig Fällidin,
kjære svenske venner,

Jeg vil gjerne først bringe en dyp og hjertelig
takk fra min kone og meg selv og fra de andre norske gjester
for innbydelsen til et offisielt besøk i Sverige. Min
takk gjelder også den store gjestfrihet og vennlighet som
vi har møtt.

Jeg må innrømme at det føles noe underlig
å være som offisiell gjest i Sverige.

- 2 -

For egentlig er ikke Sverige noe utland sett med norske øyne.
I mine guttedager delte vi gjerne verden i tre, det var
Norge, det var Sverige og det var utlandet.

Jeg har ikke tall på det antall ganger jeg har besøkt
Sverige. Det har som oftest vært for å drøfte politiske
spørsmål med svenske venner og kolleger, det kan ha vært
som ledd i det nordiske samarbeid, og det har også vært gode
besøk til Sverige i helger og ferier for å nyte den vakre
natur, og for å treffe svenske venner.

Det er på denne bakgrunn noe uvant plutselig
å skulle være en offisiell gjest i dette landet hvor vi
nordmenn ellers føler oss hjemme også når vi
kommer som vanlige hverdagsreisende.

Det er ved en tale som denne heldigvis ikke nødvendig å lete krampaktig etter ett eller to områder hvor våre to land har et nært samarbeid.. Vi føler begge, jeg tror både på svensk side og på norsk side av grensen, at på nær sagt alle områder finner vi vennskap, samarbeid og likhet i viktige sider av vårt menneskesyn og samfunnssyn. Det skaper en atmosfære av nærhet som er en dyp realitet for oss.

Det er riktignok ikke noe land som vi gjennom historien har hatt så mange kriger og tvister mot som Sverige. Men det er heldigvis med glede og stolthet vi kan si at dette hører en fjern fortid til. En fortid som er så langt borte, at vi trygt kan snakke om den. Jeg tror også vi kan si at de konflikter som i de tidligere århundrer forstyrret forholdet mellom Sverige og Norge ikke var folkenes konflikter.

Det var herskernes konflikter, i en tid hvor avstanden mellom folk og herskere var noe større enn i dag.

Vi kan glede oss over i Sverige og i Norge å ha utviklet en samfunnsform som vi er stolte av, og som har vunnet interesse og respekt i store deler av verden.

Likheten i våre politiske systemer er stor. Vi deler også den likhet at velgerne er delt i to nesten like store blokker.

Det har alltid vært et nært samarbeid mellom regjeringene i de to land i saker som går ut over den innenlandske politiske arena, og som gjelder det tosidige forhold, det nordiske samarbeid og internasjonalt samarbeid i videre forstand. Vi kan her glede oss over meget nære

og fine samarbeidsforhold, og som regel også sammenfallende syn.

Mange fryktet vel i slutten av 1940-årene at når de to land valgte hver sin vei i sikkerhets- og forsvarspolitikken, ville dette kanskje skape en viss avstand mellom de to land. Det er med kanskje særlig stor glede vi i Norge kan slå fast at dette ikke har vært tilfelle.

I de 30 år som er gått etter de spennende drøftingene omkring de nordiske lands sikkerhetspolitikk har samarbeidet og følelsen av fellesskap mellom Sverige og Norge, og også mellom de andre nordiske land, utviklet seg enda sterkere enn i noen tidligere periode.

Men la meg ikke dvele for mye ved all den harmoni og det gode samarbeid som vi har, selv om dette kanskje er

høfligst ved en høytidelig stund som denne. La meg også legge til at vi i mange sammenhenger føler at en kappestrid med Sverige er noe som utfordrer oss mer enn kappestrid med andre land. Det gjelder på næringsmessige og faglige områder, og det gjelder ikke minst i alle de idrettsgrener som fenger så stor interesse i begge land.

Når jeg også først har muligheten til det, må jeg få berøre det populære emnet om de såkalte smedehistorier som sirkulerer vidt i begge land, om enn med ulikt fortegn. Jeg skal ikke prøve å gi noen ferske bidrag til de aktuelle historier som sirkulerer, men vil minne om den litterære konkurransen som en internasjonal forfatterorganisasjon for mange år siden utskrev om det beste litterære produkt og

elefanten, og som skulle ha et visst nasjonalt snitt.

Som så ofte i slike sammenhenger var det både en dansk en svensk og en norsk bidragsyter. Det danske bidraget hadde tittelen "Hundre varme småretter med elefant".

Det svenske bidrag ble lansert under overskriften "Carl den tolvte og elefanten".

Den norske forfatter hadde valgt en litt annen vri. Hans bidrag het "Om Norge og vi nordmenn".

Før jeg kommer i fristelse for å gi en lengre beretning om det bidraget, la meg slutte nå. Men før jeg slutter la meg nok en gang takke for det vennskap, den gjestfrihet og den varme som har møtt oss under dette offisielle besøket i Sverige.

Jeg vil utbringe en skål for Sveriges statsminister Torbjørn Fälldin og fru Solveig Fälldin, og for en videre

styrking av det nære og varme forhold mellom våre to grannfolk.